

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa B. S.

przeciwko P. w L.

o zadośćuczynienie za mobbing,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2017 r.,

skargi strony pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 2 października 2014 r., sygn. akt V Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od
skarżącego na rzecz powódki kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
skargowym, oddalając wniosek powódki o zwrot kwoty 17 zł
nienależnej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa udzielonego jej
pełnomocnik procesowej.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 2 października 2014 r., po rozpoznaniu apelacji strony pozwanej – P. w L., zmienił w całości wyrok Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w L. z dnia 6 czerwca 2014 r. i zasądził od pozwanego na rzecz powódki B. S. kwotę 8.000 zł (w miejsce kwoty 20.000 zł) tytułem zadośćuczynienia w związku z mobbingiem wraz z ustawowymi

odsetkami od dnia 6 czerwca 2014 r., oddalając dalej idące powództwo, a także oddalił apelację pozwanego w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach procesu.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego prawomocnego wyroku wniósł pozwany, zarzucając: 1/ naruszenie prawa materialnego - art. 94³ § 2 k.p. przez błędne zastosowanie, twierdząc, że takie zachowania dyrektora pozwanego jak: wydawanie poleceń służbowych, kontrolowanie zwolnień lekarskich i rozliczanie z wykonywanych zadań, nie polegały na nękanii lub zastraszaniu powódki ani nie miały na celu jej poniżenia lub ośmieszenia, izolowania lub wyeliminowania z zespołu współpracowników, także dlatego, że nie nosiły też znamion uporczywości ani długotrwałości; 2/ naruszenie przepisów prawa procesowego: art. 380 w związku z art. 227 i 232 k.p.c. przez błędne niezastosowanie oraz nierozpoznanie wniosku zawartego w apelacji skarżącej, dotyczącego weryfikacji postanowienia Sądu pierwszej instancji z 6 czerwca 2014 r. o oddaleniu wniosków dowodowych o uzupełniające przesłuchanie biegłych sądowych oraz dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii i psychologii, czy zobowiązanie lekarza medycyny pracy do przedstawienia karty leczenia powódki przez co wnioski te nie były rozpoznane.

W ocenie skarżącego zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 94³ § 2 k.p., ponieważ ww zachowania pracodawcy nie wyczerpywały znamion mobbingu w rozumieniu tego przepisu. W szczególności tym zachowaniom nie można przypisać cech długotrwałości i uporczywości. Natomiast działania dyrektora pozwanego takie jak: kontrola powódki przez wystąpienie do sądu rodzinnego z wnioskiem o sprawdzenie sposobu wykonywania opieki nad podopieczną lub wystąpienie do powódki o zapłatę mandatu karnego z majątku podopiecznej, nie mogły być oceniane jako działania, o których mowa w 94³ § 2 k.p., gdyż nie dotyczyły relacji pracownik - pracodawca.

Skarżący utrzymywał, że przez wydanie zaskarżonego wyroku została wyrządzona mu szkoda w postaci konieczności zapłaty powódce zasądzonego zadośćuczynienia. Rzeczywista szkoda wyrządzona zaskarżonym wyrokiem wynosi 8.000 zł, choć wypłacona powódce kwota została pomniejszona o koszty procesu przyznane stronie pozwanej (o 658 zł). W konsekwencji zmiana lub uchylenie wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest

możliwe. W oparciu o powyższe skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz o jej uwzględnienie i stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na skargę powódka wniosła o jej odrzucenie, jako niespełniającej wymogów z art. 424⁵ k.p.c., ewentualnie o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, a w razie przyjęcia - o jej oddalenie, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania już dlatego, że skarżący wadliwie uprawdopodobnił wartość poniesionej szkody, która nie może być wyższa niż wartość ostatecznie zasądzanego i kontestowanego roszczenia. Sąd drugiej instancji zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 8.000 zł, ale pozwany wypłacił powódce jedynie kwotę 7.342 zł po odjęciu kosztów procesu, które zostały zasądzone na jego rzecz. Judykatura nie uznaje kosztów procesu za szkodę poniesioną wskutek wydania niezgodnego z prawem orzeczenia, choćby były nim zasądzone (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 lutego 2014 r., IV CNP 52/13 lub 13 marca 2014 r., II CNP 64/13).

Ponadto podstawami skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c.), w tym w szczególności zarzut nieustalenia lub wadliwego ustalenia okoliczności niezbędnych do zastosowania przepisów prawa materialnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., III BP 2/05, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 53). Tymczasem skarżący, skonstruował skargę na zasadzie polemiki z ustaleniami faktycznymi oraz sędziowską oceną dowodów. Z tych z miarodajnych ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, które zostały wszechstronnie i należycie ocenione przez Sąd drugiej instancji, wynikało, że w strona skarżąca stosowała ujawnione w

uzasadnieniu zaskarżonego wyroku liczne działania o znamionach mobbingu, który doprowadził do psychosomatycznego rozstroju zdrowia powódki.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia oczywiście bezzasadnej skargi do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c., zasądzając od skarżącego na rzecz powódki kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym w zgodzie z art. 98 k.p.c. Równocześnie Sąd Najwyższy oddalił wniosek powódki o zwrot kwoty 17 zł nienależnej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa udzielonego jej pełnomocnik procesowemu, ponieważ w przedmiotowej sprawie związanej ze stosunkiem pracy nie było obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1827 ze zm.), przeto nienależnie uiszczona opłata skarbowa nie była kosztem niezbędnym do celowego dochodzenia praw i celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 k.p.c.